

Paniek

Carry Slee

Paniek werd bekroond door de Jonge Jury

www.carryslee.nl

Eerste druk 2001
Vijftiende druk 2022

© 2001 Carry Slee
© Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie en zetwerk: ZetSpiegel, Best
© Foto auteur: Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6418 8
ISBN 978 90 499 2626 7 (e-book)
NUR 284

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

1

Het overvalt Sasja 's ochtends als ze zich aankleedt: een onbehaaglijk gevoel, alsof er iemand naar haar kijkt. Het zal wel komen doordat ik hier nog maar net woon, denkt ze en zonder er verder aandacht aan te besteden gaat ze voor de spiegel staan. Maar dan schrikt ze. Ze heeft het zich niet verbeeld. In de spiegel ziet ze Felix. Ze draait zich met een ruk om. Wat moet hij in haar kamer? Hij zal haar toch niet de hele tijd hebben begluurd? Felix begint te lachen. 'Je hoeft niet zo te schrikken. Toen was je toch ook niet bang voor me?'

Hou daar over op, denkt Sasja. Ze wil er niet meer aan denken. Het was ook zo dom van haar om op dat feest met hem te zoenen. Ze vond hem niet eens leuk en ze had zich gewoon laten overdonderen.

Felix loopt haar kamer in en gaat vlak voor haar staan. 'Wat hebben wij een geluk, hè, dat jouw moeder en mijn vader verliefd op elkaar zijn geworden. Nu we samen in een huis wonen is het veel makkelijker om vaak bij elkaar te zijn.'

Geluk? denkt Sasja. Ze schrok zich dood toen Koen zijn zoon aan haar voorstelde. Ze zei maar niks en Felix heeft blijkbaar ook niks verteld. Haar moeder hoeft niet te weten dat ze elkaar van een feest kennen. Dan moet ze zeker ook vertellen dat ze met hem heeft gezoend terwijl ze hem niet leuk vond.

'Ga weg,' zegt Sasja, 'ik wil niet dat je mijn kamer in komt.'

'Ik weet wel waarom ik weg moet,' lacht Felix. 'Ik mag je niet zo zien, hè? Meisjes willen altijd eerst helemaal opgemaakt zijn voordat ze zich durven te vertonen. Maar voor mij maakt dat niks uit hoor, ik vind je zo ook prachtig. Dat heb ik toch ook in mijn briefjes gezet? Of moet ik dat nog eens schrijven?'

Alsjeblieft niet, denkt Sasja. Ze was al zo blij dat hij eindelijk gestopt was met die liefdesbrieven. Ze heeft er expres niet op gereageerd.

‘Eerst twijfelde ik nog een beetje,’ zegt Felix, ‘maar toen je niks op mijn brieven liet horen, wist ik zeker dat jij ook verliefd op mij was. Je wou de spanning erin houden, hè? Maak je maar niet ongerust, hoor, ik zorg er wel voor dat het spannend tussen ons blijft.’ Felix geeft Sasja een zoen op haar mond en loopt weg.

Sasja blijft verbijsterd achter. Nou heeft hij haar weer gezoend, voor de tweede keer en ze laat het zomaar toe. Hij denkt nog dat ze het fijn vindt ook. Het is haar eigen schuld. Ze had vanaf het begin duidelijker moeten zijn. Ze had hem terug moeten schrijven dat hij ermee op moest houden omdat ze niks in hem ziet, maar dat heeft ze niet gedaan. Nu is ze ook weer nergens tegenin gegaan. Ze begrijpt zichzelf ook niet. Het overkomt haar gewoon. Het is net of ze heel klein wordt als hij in haar buurt is. Ze kan niet tegen hem op. Als dat wel zo was, had ze hem op het feest echt wel van zich af geduwd toen hij met haar begon te schuifelen. Het zal wel komen doordat hij een stuk ouder is dan zij. Sasja zucht. Waarom moest haar moeder nou per se verliefd worden op de vader van Felix?

Jorrit staat bij de brug te wachten. Hij kijkt op zijn horloge. Waar blijft Ruben nou? Een paar dagen geleden waren ze ook te laat. Hij heeft geen zin om zich weer bij Liefthing te melden. Hij heeft deze week al een keer voor straf om acht uur op school gezeten. Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg. Jorrit is al bij de hoek als hij zijn naam hoort. Hij herkent Rubens stem.

Jorrit mindert vaart. ‘Als jij wist wat ik te zeggen had, was je niet zo laat gekomen.’

‘Je doet het!’ Ruben slaat zijn vriend op zijn schouder. ‘Je gaat met me mee naar de boerderij van mijn oom. Dat wordt te gek, man. We...’

‘Het gaat niet over de vakantie,’ zegt Jorrit, die bijna door Ruben tegen een auto aan wordt geduwd. ‘Ik heb een superverrassing voor je. Weet je wie helemaal gek van jou is?’

‘Nou?’

‘Eigenlijk mag je het niet weten,’ zegt Jorrit. ‘Mijn zus heeft haar mond weer eens voorbijgepraat. Weet je wie? Marloes.’

‘Grappig.’ En Ruben fietst rustig door.

Jorrit schudt zijn hoofd. Wat doet Ruben toch altijd cool als het over meisjes gaat, maar ondertussen. Hij weet zeker dat zijn vriend van binnen in brand staat. Dat kan toch ook niet anders? Alid en Arnout zouden helemaal uit hun dak gaan als Marloes met hen wou zoenen.

‘Je kent mijn zus, dat bijdehandje. Ze heeft het al helemaal voor je geregeld. Je hoeft zelf weer niks te ondernemen. Jij gaat na biologie met mij mee en dan is Marloes er ook. En eh... ja, dan moeten mijn zus en ik ineens een boodschap doen. Toevallig, hè? En dan zijn jullie alleen en dan...’ Jorrit slaat lachend rechtsaf. ‘Jouw dag kan zeker niet meer stuk?’

Ruben knikt. ‘Maar nou weet ik nog niet of je mee naar de boerderij gaat.’

‘Natuurlijk ga ik mee,’ lacht Jorrit.

‘Gaaf man! Dat wordt helemaal te gek. Ik bel mijn oom vanavond meteen op. Hoe lang duurt het nog voor we vakantie hebben?’ En Ruben rekent het uit.

Jorrit moet lachen om het enthousiasme van zijn vriend. Het lijkt wel of hij die logeerpartij nog belangrijker vindt dan het afspraakje met Marloes. Toneelspelen kan hij goed, maar hij hoeft hem echt niet in de maling te nemen. Jorrit weet heus wel dat Ruben nu de hele ochtend aan Marloes denkt. Logisch toch? Hij snapt alleen niet dat hij zich ervoor schaamt. Dat is elke keer zo als een meisje verliefd op hem is. Daar heeft hij zelf geen last van. Stel je voor dat Ruben hem zou vertellen dat Sasja verliefd op hem was. Hij weet zeker dat hij zo tegen een boom op zou knallen, of het water in zou rijden.

Jorrit kijkt automatisch naar rechts of hij Sasja ziet, maar dat is zinloos. Sinds ze met haar moeder bij Koen is ingetrokken, komt ze van de andere kant. Een eindje verderop ziet hij Alid aankomen, zonder Arnout. Dat komt bijna nooit voor. Jorrit

kijkt Alid verbaasd aan. ‘Ben je alleen?’ Alid knikt. ‘We hebben ruzie.’

‘Jullie?’ Jorrit kan het niet geloven.

‘Grapje,’ zegt Alid. ‘Arnout belde vanochtend dat ik maar vast moest gaan. Hij ging wat later van huis weg.’

‘Toch niet voor...’

‘Ja, wel voor dat stomme werkstuk.’ Alid rijdt het schoolplein op.

‘Het is niet te geloven. Die gast is helemaal gek. Al twee weken zeurt hij over dat werkstuk. Hij wil zo graag zijn cijfer ophalen.’

‘Dat is het niet alleen hoor,’ zegt Jorrit. ‘Hij is helemaal maf van die onderzeeërs, man, daar kan hij geen genoeg van krijgen. Je had dat boek moeten zien dat hij uit de bieb haalde. Zo’n pil. Het leek wel een encyclopedie.’

‘Ja,’ lacht Ruben, ‘maar er hangt ook wel veel van af. Hij moet minstens een zeven hebben, anders wordt-ie teruggezet.’

‘Ik was gisteren al blij dat we het moesten inleveren,’ zegt Alid.

‘Hadden we dat gestress tenminste gehad. Wat denk je, vraagt hij nog een dag uitstel. Weet je dat hij me er gisteravond twee keer over heeft gebeld? En vanochtend dus weer om te zeggen dat hij niet meereed. Hij moest nog een paar plaatjes plakken.’

‘We zullen hem in dat werkstuk plakken,’ lacht Jorrit terwijl hij zijn fiets vastzet.

‘Wie ga jij in een werkstuk plakken?’ vraagt Lieke die achter hen loopt.

‘Arnout,’ zegt Jorrit. ‘Die moeten ze nog een keer een werkstuk over onderzeeërs laten maken, dan mogen ze hem wel opnemen. Ik heb zin om hem er eens lekker mee te pesten.’

Alid en Ruben moeten al bij voorbaat lachen. ‘Daar zijn wij helemaal voor.’

‘We halen het uit zijn map,’ zegt Jorrit, ‘en dan doen we er een stapeltje lege blaadjes voor in de plaats.’

‘Te gek!’ roept Ruben. ‘Ik wil dat gezicht van Verkerke wel eens zien.’

‘Sasja!’ roept Lieke. ‘Moet je nou weer horen wat die gekken van plan zijn.’

Maar Sasja reageert amper. Die zit nog steeds met haar hoofd bij Felix. Was hij maar bij zijn moeder en zijn twee zusjes gaan wonen, lekker ver van haar vandaan in Limburg, dan zou ze hem op z'n hoogst een weekend in de maand zien, maar nou zit ze elke dag met hem opgescheept. Ze zal het met Lieke bespreken, die kan haar vast wel vertellen hoe ze dit nou moet aanpakken. 'Felix stond vanochtend ineens in mijn kamer,' zegt ze.

'Ja, dat zal wel vaker gebeuren nu jullie broer en zus zijn,' zegt Lieke. 'Dat is heel normaal. Mijn broer staat ook zo vaak in mijn kamer, maar als ik het niet wil, dan trap ik hem eruit. Dat heb jij toch zeker ook wel gedaan?'

'Ja, eh... zoiets.' Sasja houdt er meteen over op. Ze vertelt het wel een andere keer. Ze heeft er geen zin in dat Lieke nu ook nog eens tegen haar zal gaan schreeuwen dat ze hem eruit had moeten zetten.

Ruben wijst naar het hek. 'Daar komt-ie aan.'

'Ik heb het af!' roept Arnout al uit de verte.

'Wat heb je af?' vraagt Ruben.

'Mijn werkstuk natuurlijk.' Arnout doet zijn tas open. 'Wil je het zien?'

'Ik wist niet dat jij je werkstuk nog niet had ingeleverd,' zegt Jorrit doodleuk.

'Nee,' zegt Alid. 'Daar hebben we je helemaal niet over gehoord.'

'En ik heb je gisteren een paar keer gebeld en vanochtend ook nog. Waarom dacht je dan dat ik niet meereed?' Arnout begrijpt er niks van, maar als hij de gezichten van zijn vrienden ziet, heeft hij het door. 'Dat ik er nog in trap. Jullie krijgen het niet te zien ook, ik zal gek zijn.' En hij bergt het weer op.

Jorrit gebaart naar Ruben dat hij Arnout moet weglokken. Maar Ruben weet zo gauw niks te verzinnen.

Gelukkig heeft Lieke een idee. 'O ja, Arnout, jij helpt toch af en toe in de fietsenstalling van je oom? Zou je even naar mijn fiets willen kijken?'

Super, denkt Jorrit. Hij kijkt naar Arnout die braaf achter Lieke aan gaat.

Intussen haalt Jorrit vlug Arnouts werkstuk uit zijn tas en wisselt de blaadjes om, maar doordat Sasja vlak naast hem staat laat-ie ze vallen.

‘Ik help je wel even.’ Sasja raapt de blaadjes op.

‘Geef maar.’ Als Jorrit ze aanpakt, raakt hij per ongeluk Sasja’s hand aan. Sasja voelt dat ze rood wordt. Ze schrikt er zelf van. Gaat het nou nooit over? Ze dacht dat ze Jorrit uit haar hoofd had gezet. Ze is meer dan een jaar verliefd op hem geweest en het heeft nergens toe geleid. Jorrit krijgt ze nooit van haar leven, dat weet ze zeker.

De map zit net in de tas als Lieke en Arnout eraan komen.

‘De fietsenmaker zegt dat ik mijn remmen moet oliën,’ zegt Lieke.

‘Ja,’ zegt Arnout, ‘en nu gaat deze fietsenmaker Verkerke een superwerkstuk laten zien. Ik heb een dag uitstel gekregen, maar het is dan wel top geworden.’

‘Laten we één ding afspreken,’ zegt Jorrit. ‘Je was de laatste weken niet helemaal toerekeningsvatbaar, maar vanaf nu is het ten strengste verboden om het woord werkstuk uit te spreken.’ Daar is Ruben het mee eens. ‘En wie het verbod overtreedt, moet de anderen op een Mars trakteren.’

Arnout steekt lachend zijn duim op. ‘Akkoord.’

‘Wat geweldig dat je meegaat naar de boerderij,’ zegt Ruben als ze naar binnen lopen. Jorrit ziet dat Ramon Kevin en Maarten aanstoot. ‘Horen jullie wat voor spannend plan ze hebben? Ze gaan op een boerderij logeren, met z’n tweetjes, zonder mammië.’

‘KUKKELEKU!’ Kevin draait zich om naar Jorrit en Ruben. ‘Dat is nog eens een avontuur: elke ochtend eitjes uit het leghok halen. Wel voorzichtig zijn, hoor, anders breken ze.’

‘Wat zijn we weer leuk.’ Jorrit kijkt de jongens vuil aan. Hij haat die drie, omdat ze altijd iedereen pesten. ‘Nog meer leuke grappen?’

Ze houden hun mond. Ze weten wel dat Jorrit niet bang voor hen is.

Meneer Verkerke is niet vergeten dat Arnout zijn werkstuk nog moet inleveren. ‘Ik krijg nog wat van jou, Arnout,’ zegt hij aan het begin van de les.

‘Ja, ik heb het.’ Arnout haalt de map uit zijn rugtas en loopt ermee naar voren. Trots legt hij hem voor zijn leraar neer. ‘Alstublieft.’

‘Bedankt.’

Arnout zit alweer op zijn plaats als hun leraar de map openslaat. Vol spanning zien ze hoe meneer Verkerke hem doorbladerd.

‘Je kan wel zien dat je er een dag langer aan hebt gewerkt.’ Hij kijkt Arnout aan.

‘Ja,’ zegt Arnout, ‘die had ik echt nodig.’

‘Dat snap ik,’ zegt meneer Verkerke. ‘Jij wou zeker een hoog cijfer?’

Arnout glimt van trots. ‘Daar heb ik alles aan gedaan. Ik sta een vier, en ik kan geen vier meer op mijn rapport gebruiken.’

‘Nou, daar hoef je niet bang voor te zijn, een vier krijg je niet. Dat wordt wel een drie en daar mag je dan nog blij mee zijn.’

‘Wat...?’ Arnouts mond valt open.

‘Je kan toch wel rekenen,’ zegt meneer Verkerke. ‘Een vier en een één is vijf, en dat afgerond naar boven wordt een drie.’

‘Haha, leuk geprobeerd. En nou moet ik zeker huilend de klas uit lopen. Zegt u nou maar wat ik echt voor m’n werkstuk heb.’ Arnout houdt zijn pen al klaar om het cijfer in zijn agenda te zetten.

‘Dat zeg ik toch: een één, maar als je liever een nul hebt, kan het ook, hoor.’ Hij kijkt Arnout boos aan. ‘Hoe durf je zoiets in te leveren. Waar zit jouw fatsoen? Er staat helemaal niks in.’ ‘Dat kijkt wel lekker snel na,’ zegt Jorrit.

Als de hele klas moet lachen wordt hun leraar nog bozer. ‘Haal die onzin maar weer op.’

Arnout is sprakeloos, maar als hij bij de tafel van zijn leraar staat en de lege blaadjes ziet, wordt hij vuurrood. 'Ik snap niet hoe dit kan.'

'Wij wel!' En Jorrit en Ruben houden lachend de inhoud van het werkstuk omhoog.

'Ik krijg jullie nog wel.' Arnout grist de blaadjes uit hun handen en geeft ze aan zijn leraar.

'Wat heb ik, meneer?' vraagt hij als meneer Verkerke het werkstuk doorkijkt.

'Dat weet ik nog niet, maar zo te zien is het wel in orde. Die voldoende op je rapport red je zeker, want ik geef je een extra punt voor de schrik.'

'Daarvoor hebben we dit ook gedaan,' zegt Jorrit. 'Wij wisten dat je er een punt bij zou krijgen.'

'Dat is heel aardig van jullie. Maar die punt moet natuurlijk ergens vandaan komen, en daarom trek ik 'm er bij Ruben en jou vanaf. Eens even kijken.' Meneer Verkerke doet zijn boekje open. 'Wat hadden jullie? Aha, een zesje.' Hij krast het cijfer door. 'Dat wordt dan een vijf, en dat betekent dat jullie het over moeten doen.'

Als de les is afgelopen, komen Jorrit en Ruben balend het lokaal uit. 'We kunnen het hele werkstuk overdoen.'

'Wat zeg je?' vraagt Arnout.

'Dat hoor je toch wel. Dat hele pokkenwerkstuk moet over.'

'Hmm...'. Arnout likt zijn lippen af. 'Twee keer het verboden woord, boys, dat zijn twee Marsen.' Hij houdt zijn hand op. 'Dokken dus.'

'Ook dat nog!' zegt Jorrit.

'Stil maar, als je lief bent, krijg je ook een hapje,' zegt Arnout.

‘Gaan we nog even basketballen?’ vraagt Arnout als ze op het schoolplein staan.

‘Hij heeft weer tijd voor ons, jongens,’ lacht Alid. ‘Hij heeft het ingeleverd.’

‘Heb ik iets ingeleverd?’ vraagt Arnout. ‘Wat dan?’

‘Dat je dat nog vraagt, je hebt je...’

‘Eikel!’ waarschuwt Jorrit. ‘Hij zit je expres te fokken, man. Hij probeert je nog een Mars af te persen.’

‘Ik begin een handeltje,’ lacht Arnout. ‘Het was bijna gelukt, toch?’

‘Waar,’ zegt Alid, ‘maar dat stomme verbod wordt nu onmiddellijk opgeheven.’

‘Wordt er nou nog getraind?’ vraagt Arnout.

‘Ruben en ik kunnen niet,’ zegt Jorrit. ‘Wij hebben een belangrijke missie.’

‘Jullie en iets belangrijks? Mag ik even lachen,’ zegt Alid. ‘Dan willen wij wel eens weten wat dat mag zijn.’

‘Ik mag niks verraden.’ Jorrit wijst naar Ruben. ‘Topgeheim.’

‘Dat pikken wij niet, hè?’ Arnout kijkt naar Ruben, die ongeveer anderhalve meter verderop met een jongen staat te praten.

‘Ruben!’ brult Arnout. ‘Kom jij eens gauw bij de baas!’

‘Woef!’ Ruben draait zich snel om en gaat als een braaf hondje met twee handen onder zijn kin en zijn tong hijgend uit zijn mond voor Arnout staan.

‘Wat hoor ik nou?’ vraagt Arnout. ‘Kan jij niet met je vrienden trainen? Ik dacht dat je volgend jaar in het basketbalteam zou.’

‘Dat wil ik ook!’ zegt Ruben verbaasd. ‘Wie zegt dat ik niet kan trainen?’

‘Ik,’ zegt Jorrit. ‘Ben je onze afspraak soms vergeten? Je zou met mij meegaan, weet je nog?’

‘Stom!’ Ruben slaat met zijn vuist op zijn voorhoofd.

‘Sorry, Jorrit heeft helemaal gelijk, ik kan niet.’

‘Hoezo niet?’ vraagt Alid.

‘Dat snap je toch wel,’ zegt Jorrit. ‘Hij is zo populair. Als je iets met hem wil afspreken, moet je het ruim van tevoren bij z’n secretaresse aanvragen. Ik kan er ook niks aan doen, jongens.’

‘Mogen wij dan misschien weten wat er voor vanmiddag op de agenda staat?’

Ruben schudt zijn hoofd. ‘Het spijt me echt, maar het is voor jullie eigen bestwil dat ik mijn mond hou. Ik wil jullie namelijk niet jaloers maken.’

‘Hij wel, je gaat ons toch niet vertellen dat je je basketbalcarrière op het spel zet voor een of andere meid?’

‘Dat is toch niet zo gek?’ zegt Jorrit. ‘Ruben is ook al veertien. Die zoekt een beetje vastigheid, dat krijg je op die leeftijd, logisch toch?’

‘Ja,’ zegt Alid, ‘lekker voor een uitzetje sparen en ’s avonds samen op de bank zitten.’

‘En verlovingsringen uitzoeken,’ zegt Arnout.

Jorrit weet wel dat zijn vrienden zo nog uren kunnen doorgaan. ‘Hou nu maar op met die onzin, we moeten weg.’ En hij springt op zijn fiets.

Voor hen rijdt het basketbalteam met een lange sliert meiden achter zich. Ruben moet lachen. ‘Ze trainen alleen nog maar. Hoe zal het zijn als het toernooi begint?’

‘Die meiden komen allemaal voor Nick.’ Jorrit wilde dat hij zelf zo populair was.

‘Misschien zitten wij volgend jaar in het schoolteam,’ zegt Ruben. ‘Nog even doortrainen.’

‘Even?’ lacht Jorrit. ‘We doen het hele jaar niks anders.’

Als ze de straat in rijden, wijst Jorrit op een omafiets die tegen het tuinhek staat. ‘Die is van Marloes. Vind je het eng?’

Ruben kijkt zijn vriend aan. ‘Waarom zou ik? Ik vind het juist wel grappig.’

Wat zijn we weer stoer, denkt Jorrit. Hij kijkt naar Ruben, die

heel rustig naar de achterdeur loopt. Als hij er bijna is, blijft hij staan. ‘Weet je wat ik ineens bedenkt?’

Hè hè, denkt Jorrit. Hij durft eindelijk iets over Marloes te zeggen.

‘Nee, wat heb jij bedacht?’

‘Dat we Arnout en Alid ook wel een paar dagen kunnen vragen.’

Help, denkt Jorrit. Het gaat weer over die boerderij. ‘Misschien is het wel leuk. Wacht even,’ zegt Jorrit als Ruben naar binnen wil gaan. ‘Marloes mag niet weten dat ik jou heb verteld dat ze verliefd op je is. Jij weet dus van niks.’

‘Nee, dat snap ik.’ Ruben zegt het zo afwezig dat Jorrit het niet helemaal vertrouwt. ‘Wij komen dus toevallig langs.’

Pas nadat Ruben heeft geknikt doet hij de deur open.

‘Jullie hebben geluk,’ zegt Carolien als ze binnenkomen. ‘Ik wou Marloes net nieuwe muziek laten horen. Jullie kunnen ook wel even meeluisteren.’

Jorrit kijkt naar zijn zus. Ze kan wel heel goed toneelspelen. Ruben kijkt welk album Carolien op wil zetten. ‘O, die ken ik. Die is top.’

‘Colaasje?’ vraagt Jorrit.

‘Ja, lekker,’ zegt Ruben.

‘Marloes, wil jij ook iets drinken?’

‘Eh... nee, ik hoef niks... of toch maar wel. Doe maar cola.’

Het valt Jorrit op dat Marloes zich heel erg opgelaten voelt, maar Ruben ploft gewoon neer alsof er niks aan de hand is.

‘Jorrit en ik gaan in de vakantie naar Drenthe,’ zegt hij.

Begint hij daarover, denkt Jorrit. Alsof dat Marloes iets interesseert. Het is maar goed dat hij met Carolien heeft afgesproken dat ze zogenaamd weg moeten, dan durft hij misschien een beetje leuk tegen Marloes te doen.

Ze zitten al een tijdje in de kamer te kletsen als Carolien plotseling opspringt. ‘Mijn mobieltje!’ En ze rent naar de gang.

‘Ja ma, ik zal het zeggen.’ Carolien komt met haar mobieltje aan haar oor de kamer in en geeft haar broer ongemerkt een

knipooog. ‘Jorrit, dit is mama. We moeten nu een pasfoto laten maken. Ze heeft ze echt morgen nodig.’

Jorrit speelt mee. ‘Kan het niet een dagje wachten? Ruben is hier nu.’

‘Wat zeg je mam?’ vraagt Carolien. ‘Ja, dat weet ik wel. Ik weet wel dat het zo klaar is, maar het is niet gezellig. Marloes en Ruben kunnen heus wel een kwartiertje alleen blijven, dat snap ik ook wel. Oké, we doen het wel even.’

Carolien pakt haar jas. ‘Dan gaan we nu meteen, we zijn zo terug.’

Jorrit rent nog even de keuken in. ‘Hier hebben jullie wat chips.’ Marloes is duidelijk overrompeld, maar Ruben staat doodleuk op. ‘Ik ga wel even mee. De fotograaf zit toch in de grote winkelstraat? Dan kan ik meteen even rondkijken.’

Nu krijgt Jorrit de pest in. Is Ruben nou helemaal gek geworden? Ze hebben dit toch niet voor niks in scène gezet! Als hij niet durfde, had hij dat van tevoren moeten zeggen. Hij geeft zijn vriend ongemerkt een trap, en gebaart achter Marloes’ rug dat hij moet blijven.

‘O nee,’ zegt Ruben gauw, ‘ik doe het morgen wel.’

‘Tot zo dan.’ En voordat Ruben er weer onderuit probeert te komen, gaan Jorrit en Carolien er vandoor.

‘Wat ben jij toch een sukkel,’ zegt Carolien als ze buiten staan. ‘Je had Ruben moeten vertellen dat we ze expres alleen zouden laten. Nou ging het bijna mis.’

‘Dat héb ik hem verteld,’ zegt Jorrit.

Carolien snapt er helemaal niks meer van. ‘Waarom deed hij dan zo stom?’

‘Ik denk dat hij het ineens eng vond,’ zegt Jorrit.

‘Nu zit hij alleen met Marloes.’ Carolien moet grinniken. ‘Wat zouden ze doen? Ik denk wel dat Marloes iets probeert.’

‘Ruben ook, dat weet ik zeker,’ zegt Jorrit. ‘Let maar op, nu wij weg zijn gedraagt hij zich heel anders.’

‘Zouden ze zoenen?’ vraagt Carolien.

Jorrit haalt zijn schouders op. ‘Dat krijg je heus wel te horen.’

Hij weet hoe die meiden zijn, die vertellen elkaar alles. Ruben laat natuurlijk niks los, maar dat vindt hij heel normaal. Hij zou het ook niet in geuren en kleuren aan zijn vrienden vertellen als hij met Sasja had gezoend. Als... zo ver is het nog lang niet. Hij moet nog steeds iets verzinnen om alleen met haar te zijn. Vandaag was ze niet bepaald in een goeie bui, dat merkte hij wel. Ze zat maar voor zich uit te staren. Ze moet natuurlijk nog wennen in dat nieuwe huis. Dat verbaast hem niks. Hij zou niet graag met haar ruilen. Het is al erg genoeg als je ouders gaan scheiden en je vader helemaal in Amerika gaat wonen, maar als je dan ook nog eens in een ander gezin terecht komt... Er woont daar ook een jongen van zeventien. Jorrit hoopt maar voor haar dat ze een beetje met hem kan opschieten.

‘Ik wou dat ik die twee kon zien.’ Carolien kijkt naar het raam.

‘Zouden ze het merken als ik stiekem naar binnen gluur?’

‘Niet doen,’ zegt Jorrit, ‘dan verpest je het.’

‘Waarom?’ vraagt Carolien. ‘Ik weet heus wel wat ik doe. Ik heb jou laatst ook bespied. Heb je er iets van gemerkt?’

‘Wanneer?’ vraagt Jorrit.

‘Toen je met tante Suze op de bank zat.’

Nu moet Jorrit ook wel lachen. Tante Suze... iets afstotelijkers kan hij zich niet voorstellen.

‘Ik ga toch even kijken,’ zegt Carolien.

Jorrit zucht. Dit vindt hij nou weer echt meidengedoe, maar hij ziet ook wel in dat hij zijn zus niet kan tegenhouden. Op handen en voeten kruipt ze naar het raam en gluurt voorzichtig naar binnen.

‘En?’ vraagt Jorrit als ze terugkomt.

Carolien straalt. ‘Ik zie ze niet.’

‘Grapje,’ zegt Jorrit

‘Echt niet,’ zegt Carolien. ‘Kijk zelf maar.’

‘Zo maf ga ik niet doen, hoor. Heb je echt goed gekeken?’

Carolien knikt, en Jorrit loopt naar het raam. Ze heeft gelijk, ze zijn er niet meer.

Carolien knijpt in Jorrits hand. ‘Die Ruben. En eerst doet hij net of hij niks durft. Nou, wat is-ie verlegen. Ze zitten mooi boven.’

‘Dat wist ik van tevoren,’ zegt Jorrit. ‘Wedden dat ze op mijn kamer zitten?’

‘Of liggen.’ Carolien begint van de zenuwen te lachen. ‘Hoe lang moeten we nog wachten?’

‘Een minuut of vijf,’ zegt Jorrit. ‘Dan hebben ze wel gezoend.’ ‘Leuk voor Marloes,’ zegt Carolien. ‘Vandaag had ze het de hele dag over Ruben. Ze heeft al grote plannen. Ze is over een maand jarig, dan wil ze hem ook vragen.’

‘Over een maand? Heeft ze het daar nu al over?’

Als ze nog een tijdje in de tuin hebben gestaan, kijkt Jorrit op zijn horloge. ‘Zullen we?’

Carolien knikt. ‘Nou maakt het ook niet meer uit. Die eerste zoen, daar gaat het om.’

Ze doen de achterdeur open. ‘Hallo, daar zijn we weer.’ Met veel lawaai lopen ze de trap op en gaan Jorrits kamer in. Jorrit kan zijn ogen niet geloven. Ze zoenen helemaal niet. Ruben zit achter de computer en Marloes staat er zo’n beetje naast.

‘Ja, Marloes heeft wel even iets heel bijzonders gezien,’ zegt Ruben trots. ‘Je weet wel, die site met al die vliegtuigmogdellen.’

Jorrit kijkt naar Marloes. Het verbaast hem dat ze niet in slaap is gevallen. Als Ruben eenmaal over vliegtuigen begint, houdt hij nooit meer op.

‘Zijn de foto’s gelukt?’ vraagt Marloes.

Daar hadden Jorrit en Carolien niet aan gedacht.

‘Ze zijn prachtig,’ zegt Carolien. ‘Ik heb nog nooit zo mooi op een foto gestaan.’

Wat zeg jij nou, denkt Jorrit. Dan wil Marloes ze toch zien.

‘Echt waar?’ vraagt Marloes.

‘Nee hoor,’ zegt Carolien gauw. ‘Het was belachelijk druk in die winkel. We gaan straks nog wel even, voor zessen.’

‘Zullen we nu naar beneden gaan?’ vraagt Jorrit gauw voor Marloes erop doorgaat.

‘Gaan jullie maar,’ zegt Ruben. ‘Ik kom zo. Dit is een supergaaf dingetje. Moet je kijken, Jorrit. Het idee dat je daarmee de lucht in kan. Weet je hoe hard zo’n vliegtuig gaat?’

‘Nee,’ zegt Jorrit, ‘en ik wil het ook niet weten.’

‘Wat ben je voor een loser, man,’ zegt Jorrit als Marloes beneden is. ‘We hadden een romantische date gepland. Het is je zo op een presenteerblaadje aangeboden. Nou, heel romantisch om samen voor die site te hangen.’

Ruben zit zowat met zijn gezicht in het beeld. ‘Daar heb je gelijk in, iets mooiers bestaat er niet, echt niet.’

‘Weet je zeker dat je deze kant op moet?’ vraagt Lieke als Sasja rechtsaf wil slaan.

‘Nee, wat ben ik een sukkel!’ Sasja trapt op haar rem. ‘Ik wen er nooit aan, ik wen er nooit aan dat ik verhuisd ben en de andere kant op moet.’

Lieke en Rosalinde liggen dubbel van de lach.

‘Ga je echt niet mee naar de sporthal?’ probeert Lieke nog. ‘Nee,’ zegt Sasja. Voordat haar vriendinnen haar kunnen overhalen slaat ze linksaf. Ze vindt het geen goed idee om mee te gaan. Lieke is helemaal vol van het basketbalteam en ze heeft het alleen maar over Nick. Het kan haar nu even niks schelen dat Nick met een meisje van de derde klas stond te praten. Op dit moment kan niks haar schelen. Ze heeft veel meer zin om alleen te zijn, lekker op haar kamer met haar lievelingsmuziek, daar knapt ze altijd van op.

Sasja baalt van het eind dat ze moet trappen. Ze moet een heel stuk door het centrum en dat is ze niet gewend. De auto’s razen langs haar. Eerst hoefde ze alleen maar een heel rustig pad af te rijden. Dan zat ze altijd lekker te dromen op de fiets, maar dat kan ze nu niet doen, daar is ze al achter gekomen. Als ze nu even niet oplet, ligt ze zo onder een auto. Gisteren werd ze ook al bijna geschept.

In de buurt waar ze nu woont is ook een scholengemeenschap. Koen vroeg nog of ze niet liever wilde overstappen omdat het veel dichterbij is. Hij zei dat ze dan tijd zou overhouden. Heel lief van hem bedacht, maar ze moet er niet aan denken. Dan is ze al haar vrienden kwijt. Bovendien zit Felix daar ook. Dat moet ze vooral doen, dan is ze nooit van hem verlost. Op school niet en thuis niet.

Eindelijk is ze bij de Grote Kerk. Als ze daar langs is, is ze er bijna.

Sasja ziet het meteen als ze de straat in rijdt. Haar moeders auto staat er niet. Ook dat nog. Als het een beetje tegenzit is ze alleen met Felix. Ja hoor, wat ze al dacht. Felix' fiets staat in de tuin. Ze heeft meteen geen zin meer om naar binnen te gaan. Even denkt ze er nog over toch maar naar de sporthal te rijden, maar dat is absurd. Het is nu ook háár huis. Ze kan toch niet elke keer op de vlucht gaan voor Felix?

Ze zet haar fiets op slot en doet de deur open. Uit de kamer komt Felix' muziek. Ze hangt haar jas op, schenkt voor zichzelf een glas cola in, doet wat chips in een schaalje en neemt het mee naar boven. Hij hoeft echt niet te denken dat ze hem even gezellig komt begroeten.

Ze zet haar eigen muziek aan; dat doet ze altijd als ze uit school komt, maar halverwege het liedje zet ze het toch maar uit. Ze is nog niet zo vertrouwd in dit huis en ze wil horen wat er gebeurt. Maar als ze eerlijk is, weet ze heus wel dat het alleen om Felix gaat. Ze wil hem de trap op horen komen. Ze moet er niet aan denken dat hij weer ineens voor haar neus staat. Misschien wil hij wel zeggen dat het hem spijt dat hij ongevraagd in haar kamer stond, maar dat hoeft niet van haar. Laat hem maar lekker beneden blijven.

Sasja doet haar agenda open. Morgen hebben ze een so wiskunde, dat is haar slechtste vak. Voorlopig is ze daar nog wel even zoet mee, ze zit zo een kwartier op een som. Toen haar bijlesleraar de sommen maandag uitlegde begreep ze ze wel, maar dat zegt niks. Het kan heel goed dat ze er nu weer niks van snapt. Ze doet haar schrift open en leest de voorbeeldsom door. Ineens kijkt ze op. Hoorde ze wat? Het leek wel of de kamerdeur openging. Sasja luistert, maar het blijft stil. Ze gaat verder met haar sommen, maar het zit haar toch niet lekker. Als het nou eens wel de kamerdeur was, wat dan? In gedachten ziet ze Felix de trap op sluipen. Ze denkt aan vanochtend, toen ze hem ook niet hoorde aankomen en hij ineens in haar kamer stond. Ze loopt op haar tenen naar de deur en luistert, maar als ze niets hoort gaat ze weer zitten. Ze moet zich niet zo aanstel-

len. Dat hij één keer binnen is gekomen, wil niet zeggen dat hij dat steeds gaat doen.

Toch voelt Sasja zich niet echt op haar gemak in haar kamer. Ze gaat op haar bed zitten, met haar gezicht naar de deur, dan ziet ze het tenminste als hij open gaat.

Ze heeft nog maar twee sommen overgelezen als ze overeind schiet. Wat is dat voor geluid? Gelukkig, het is haar telefoon.

Ah, het is haar moeder.

‘Hoi mam.’

‘Je gelooft nooit waar ik vandaan bel!’ Haar moeders stem klinkt wel erg vrolijk.

‘Zo te horen niet van je werk,’ lacht Sasja.

‘Nee, zeker niet. Ik zit hier in een café achter een biertje. Ik heb net een nieuwe jurk gekocht. Ik ben er zo blij mee, zoiets wou ik al heel lang hebben.’

‘Gaaf!’ zegt Sasja.

‘Maar waar ik voor bel, ik ben voorlopig nog niet uitgeshopt, dus maak je maar niet ongerust.’

‘Nee hoor, ga jij maar lekker winkelen.’ En Sasja hangt op. Ze vindt het fijn dat het zo goed gaat met haar moeder. Het is heel lang geleden dat ze voor haar plezier de stad in ging. Na de scheiding ging het heel slecht met haar moeder. Ze was maanden depressief, en kon het maar niet verwerken dat haar man met een collega in Amerika ging wonen. Sasja is zelf ook kwaad op die vrouw. Ze had van haar vader af moeten blijven. Ze heeft haar vader al een jaar niet gezien, al heeft hij al heel vaak gevraagd of ze in de vakantie naar Amerika komt. Omdat het zo slecht met haar moeder ging, had ze daar geen zin in, maar nu ze Koen heeft, is het anders. Haar moeder is met sprongen vooruitgegaan sinds ze Koen heeft leren kennen, maar dat het zo goed zou gaan had ze niet durven hopen. Dat ze zomaar in haar eentje een biertje zit te drinken, in een café. Een halfjaar geleden durfde ze niet eens de deur uit. Sasja hoopt dat het nooit meer uit gaat tussen die twee. Tegelijk beseft ze wat dat voor haar betekent. Als haar moeder echt de

rest van haar leven bij Koen blijft, mag ze wel zorgen dat het snel goedkomt tussen Felix en haar.

Sasja gaat verder met haar wiskunde, maar het lukt haar niet zich te concentreren. Niet één som die ze tot nu toe heeft gemaakt ging goed, en ze weet echt niet wat ze fout doet. Ze moet ook niet steeds naar de deur kijken. Als ze zo bang is, kan ze hem beter op slot doen. Dat ze daar niet eerder aan heeft gedacht, zo'n eenvoudige oplossing. Sasja loopt naar de deur, maar dan ziet ze dat de sleutel niet in het slot zit. Hij is er zeker uit gevallen. Ze kijkt op de grond, maar ze ziet hem nergens. Vreemd, denkt Sasja. Hoe komt die sleutel nou uit de deur? Even denkt ze aan Felix, maar ze verwerpt de gedachte meteen. Waarom zou hij nou zoiets doen? Ze gaat verder met haar huiswerk, maar telkens denkt ze aan de sleutel. Ze weet zeker dat hij vanochtend nog in het slot zat. En dan wordt ze ineens kwaad op zichzelf. Wat een hysterisch gedoe. Alleen maar omdat Felix even in haar kamer is geweest. Om zichzelf te pesten doet ze expres haar vingers in haar oren, zodat ze helemaal niet meer kan horen of er iemand de trap op komt. Maar hoe ze zichzelf ook aanpakt, het lukt haar niet. Ze schiet er niks mee op. Ze kan haar schrift net zo goed dichtdoen. Waarom gaat ze niet naar de bieb? Ze moet toch nog informatie voor haar spreekbeurt bij elkaar zoeken. Zo'n gek idee is het niet, dan heeft ze tenminste nog iets nuttigs gedaan. Even aarzelt ze. Is het niet een beetje kinderachtig dat ze niet kan leren omdat haar moeder niet thuis is? Nu het zo goed gaat, zal haar moeder wel vaker weg zijn. En gaat zij er dan elke keer vandoor voor Felix? Dat kan ze toch geen jaren volhouden? Ze moet Felix duidelijk maken hoe ze over hem denkt, daar heeft ze veel meer aan, en Felix ook. Sasja neemt een besluit. Ze gaat met hem praten, maar niet vandaag. Na vanochtend heeft ze daar echt de moed niet voor. Ze kijkt wel wanneer, in elk geval deze week. En tot die tijd gaat ze lekker naar de bieb.

Dat had Jorrit dus al verwacht. Als hij met Ruben beneden komt, zijn Marloes en Carolien vertrokken.

‘Vind je het niet jammer dat ze weg is?’ vraagt Jorrit.
‘Hoezo?’ zegt Ruben. ‘Het was toch gezellig? Zo blijft het tenminste een beetje spannend.’

Jorrit snapt er niks van. ‘Zoenen is toch veel spannender?’
‘Dat kan wel zijn,’ zegt Ruben, ‘maar dat hoeft toch niet meteen?’

‘Je hebt haar helemaal niet laten merken dat je d’r leuk vindt,’ zegt Jorrit.

‘O nee?’ Ruben kijkt z’n vriend verontwaardigd aan. ‘Ik heb haar de gaafste site van de wereld laten zien. Dat doe ik echt niet bij iedereen.’

Jorrit moet lachen. ‘Dat meen je niet.’

‘Wel,’ zegt Ruben.

‘Ze is verliefd op je,’ zegt Jorrit.

‘Leuk toch.’ Ruben blijft heel nuchter.

Jorrit verliest bijna zijn geduld. ‘Maar dan wil ze toch weten of jij ook verliefd op haar bent.’

‘Jij hebt echt niks door, hè,’ zegt Ruben. ‘Ik laat haar nog een tijdje in onzekerheid. Dat vind ik nou opwindend.’

Hij kletst maar wat uit zijn nek, denkt Jorrit. ‘Je bent wel een superlover. Heb ik daarvoor al die tijd buiten staan wachten? Nou ja, laten we nog maar even gaan trainen.’

‘Dacht je dat ze nu nog aan het trainen zijn?’ Ruben wijst naar de klok. ‘We kunnen beter aan ons werkstuk beginnen. Over een paar weken begint het toernooi.’

Jorrit knikt. Hij weet het nog wel van vorig jaar, toen waren ze niet uit de sporthal weg te slaan. En hij kent meneer Verkerke, die houdt daar echt geen rekening mee. Dat werkstuk moet toch worden ingeleverd, al zitten ze in de finale.

‘Zullen we dan maar beginnen?’ vraagt Ruben.

Jorrit heeft er echt geen zin in. ‘Zonder informatie zeker?’

‘Over die informatie hoef jij je niet druk te maken. Die haal ik zo van internet. Fluitje van een cent. We moeten alleen even dat boek op de kop tikken dat we er per se bij moeten gebruiken. Ik weet ook niet waarom, maar dat moet van Verkerke.

En in de schoolbieb stond het niet, het was uitgeleend. Dus we zullen naar de bieb moeten.’ Ruben kijkt Jorrit aan. ‘Doen?’ ‘Oké!’ Jorrit heeft zijn jas al aan.

‘Moet je kijken.’ Onderweg stoot Jorrit Ruben aan. Hun drie grote vrienden zijn weer bezig. Ze zien dat Ramon, Kevin en Maarten een jongen van z’n fiets trekken.

‘Dat is Edje uit de brugklas,’ zegt Ruben. ‘Wat moeten ze daar nou weer mee?’

‘Heel duidelijk,’ zegt Jorrit, ‘Edje heeft een bril, en als je een bril hebt, word je gepest.’

‘Niet alleen als je een bril hebt,’ zegt Ruben. ‘Kom op.’ En hij steekt de straat over.

Het is duidelijk dat Ramon zich betrappt voelt als z’n klasgenoten ineens voor hem staan. ‘Wat komen jullie doen?’

‘Helpen natuurlijk,’ zegt Jorrit, ‘dat redden jullie toch nooit, drie tegen één. Hij is maar één kop kleiner dan jullie. Daar heb je minstens vijf man voor nodig.’

‘Barst.’ Ramon draait zich om. ‘Laat die brugsmurf maar gaan,’ zegt hij tegen Kevin, ‘anders pissen die twee heilige bonen vannacht in hun bed van de zenuwen.’

Ze laten Edje los en fietsen zonder iets te zeggen weg.

‘Toch schrokken ze,’ zegt Jorrit.

Ruben lacht. ‘We hebben nog overwicht.’

Als ze even later de bibliotheek in komen, duikt Ruben meteen achter de computer. ‘Die is nieuw.’ En hij begint al te surfen.

‘We gaan nu niet internetten, Van Veen,’ zegt Jorrit.

‘Heel even,’ zegt Ruben. ‘Kijk, daar heb je Sasja.’

‘Grapje,’ zegt Jorrit.

‘Kijk dan, man, daar.’ Ruben wijst naar de leestafel.

Jorrit wordt knalrood. ‘Je eh... ga maar even surfen.’ En hij stapt op Sasja af.

‘Hoi.’ Sasja is verrast als ze Jorrit ziet. ‘Ik ben van alles bij elkaar aan het zoeken voor m’n spreekbeurt. Ik kom er niet uit. Ik haat spreekbeurten.’

Dit is je kans, denkt Jorrit. ‘Waar doe je het over?’

‘Over ecovoeding.’ Sasja zucht. ‘Ik wist niks beters. Bijna alle onderwerpen waren er al uit.’

‘Dat is toevallig,’ zegt Jorrit, ‘ik heb daar vorig jaar een spreekbeurt over gehouden. Ik had een acht.’

‘Vorig jaar hoefden we toch helemaal geen spreekbeurt te houden?’ vraagt Sasja.

‘Ik wel,’ zegt Jorrit, ‘voor straf. Ik weet niet meer wat ik had gedaan, maar ik moest een spreekbeurt houden voor Van Zijl. Ik heb ’m nog liggen. Je mag ’m zo gebruiken als je wil.’ Hij staat er zelf versted van dat-ie zo goed kan liegen.

Sasja gelooft hem. ‘Te gek! Dat sla ik niet af.’

‘Misschien is het handig als je een keer langskomt,’ zegt Jorrit.

‘Dan leg ik je alles uit, en zo.’

‘Kun je hem niet ook voor me opzeggen?’ Sasja moet lachen.

Je moest eens weten, denkt Jorrit. Ik zou het zo voor je doen. Zeker als je zo lief naar me kijkt. De vlammen slaan hem uit.

‘Wanneer spreken we af?’ vraagt Sasja.

‘Zeg jij het maar,’ zegt Jorrit.

Sasja denkt na. ‘Zullen we het in het weekend doen? Ik wil ook wel wat later komen, hoor. Over drie weken heb ik pas mijn spreekbeurt, dus we hebben geen haast.’

‘Doe maar dit weekend,’ zegt Jorrit. ‘Dan zoek ik mijn aantekeningen intussen op.’

‘Nou, dan ben ik snel klaar, en hoef ik hier ook niet langer te blijven.’ Sasja kijkt op haar horloge. Als ze nu weggaat, is ze om kwart voor zes thuis, dan is Koen er ook. En ze staat op.

Jorrit kan wel in de lucht springen van blijdschap. ‘Het gaat lukken!’ zegt hij als Ruben eraan komt.

‘Wat gaat lukken?’ vraagt Ruben.

‘Sasja wil haar spreekbeurt over ecovoedsel houden,’ zegt Jorrit. ‘En ik eh... ik heb gezegd dat ik er nog een had liggen. Ze komt hem zaterdag halen. Denk je dat we dat redden?’

‘We?’ vraagt Ruben.

‘Ja, je moet me helpen. Jij haalt alle informatie toch zo van internet, dat zei je net zelf. Een fluitje van een cent.’

Ruben schudt zijn hoofd. ‘Lekkere jongen ben jij.’

‘Daar hou je toch van,’ zegt Jorrit. ‘Lekker surfen. Dat we nou net naar de bieb gingen terwijl Sasja hier was. Wat een mazzel.’

‘Ik zal het je maar eerlijk vertellen.’ Ruben kijkt heel ernstig.

‘Ik wist dat Sasja hier was. Daarom zei ik dat we naar de bieb moesten. Ik dacht: jij hebt me met Marloes geholpen, dan moet ik wat terug doen. Daar zijn we tenslotte vrienden voor.’

Even denkt Jorrit nog dat het waar is, maar dan moet hij lachen. ‘Leugenaar, zoiets kan jij niet eens bedenken.’

‘O nee,’ zegt Ruben, ‘ik heb jullie expres alleen gelaten, waar of niet? Je denkt toch niet dat ik echt geïnteresseerd ben in die computer? Laat hem maar even, dacht ik, dan kan hij zoenen. En wat doet-ie? Hij begint over ecovoeding. Je bent wel een superlover. Heb ik daar al die tijd voor achter die computer zitten wachten?’

‘We zijn wel erg bijdehand, hè,’ zegt Jorrit.

Ruben lacht. ‘Van jou geleerd. Ik leer zo veel van jou. Nu ook weer: ecovoeding, het toverwoord. Dat is pas romantisch. Als ik Marloes zie, begin ik er meteen over. Veel romantischer dan helikopters.’

En dan moeten ze allebei lachen.